

РЕШЕНИЕ

№ 2860

гр. София, 27.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 31 състав,
в публично заседание на 03.04.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Веселина Женаварова

при участието на секретаря Розалия Радева, като разгледа дело номер **1387** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145-178 АПК във вр. с чл.68 от Закона за защита от дискриминация /ЗЗДискр./.

Образувано е по жалба на министърът на вътрешните работи, подадена чрез гл.юриск.Р.М., срещу Решение №29/19.01.2023г. по преписка №142/2021г. на Втори специализиран заседателен състав на Комисията за защита от дискриминация /КЗД, Комисията/, с което се установява на основание чл.65, т.5 от ЗЗДискр, че с обнародваното в ДВ бр.107/2020г., в сила от 01.01.2021г. изменение на Наредба №8121з-919 от 13.07.2017 г. за размера на основните месечни възнаграждения на държавните служители по чл. 142, ал. 1, т. 1 и ал. 3 от Закона за Министерството на вътрешните работи и размера на началните и максималните заплати за длъжност на лицата, работещи по трудово правоотношение, с което като е допуснато увеличаване на възнагражденията на служителите, работещи по трудово правоотношение, с различен процент, е извършено нарушение на забраната за дискриминация по чл.4,ал.2 във вр. с чл.4, ал.1 и на чл.14, ал.1 и ал.2 от ЗЗДискр; като е препоръчано на основание чл.47, т.8 от ЗЗДискр. на министъра на вътрешните работи да предприеме мерки по чл.10 и чл.11 от ЗЗДискр., необходими за спазване на равенството в третирането, и да не допуска бъдещи нарушения на чл.4, ал.2 от ЗЗДискр. и чл.6 от ЗЗДискр. В жалбата се иска оспореното решение да бъде отменено като прието в нарушение на материалния закон, тъй като изменението на Наредбата е в изпълнение на решение №803/30.11.2021г. по преписка №31/2000г. на КЗД за преодоляване на фактическото неравенство при определяне на възнагражденията на

служителите, работещи по трудово правоотношение в МВР; като след процесното изменение на Наредбата „дискриминираните“ са много повече от останалите служители, които и към момента получават по-ниско възнаграждение от тях.

В съдебно заседание жалбоподателят - министър на вътрешните работи, р.пр., не изпраща представител.

Ответникът – Комисията за защита от дискриминация, чрез юриск.М., оспорва жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованата страна Синдикална федерация на служителите в Министерство на вътрешните работи, р.пр., не изпраща представител в съд.з. и не ангажира становище по делото.

Административен съд София-град, като взе предвид становищата на страните и събраните по делото писмени доказателства, прие за установено от фактическа страна следното:

Производството пред КЗД е инициирано по сигнал от Синдикална федерация на служителите в Министерство на вътрешните работи за дискриминационно третиране при изменението на Наредба №8121з-919 от 13.07.2017 г. за размера на основните месечни възнаграждения на държавните служители по чл. 142, ал. 1, т. 1 и ал. 3 от Закона за Министерството на вътрешните работи и размера на началните и максималните заплати за длъжност на лицата, работещи по трудово правоотношение на служители, обнародваното в ДВ бр.107/2020г., в сила от 01.01.2021г., на лицата по т.VII на раздел „В.Лица, работещи по трудово правоотношение“ от Приложението към Наредбата, за които се предвижда увеличение на заплатите им с 3%, вместо предвидените за останалите 15%.

С разпореждане №545/26.04.2021г. на председателя на Комисия за защита от дискриминация е образувана преписка №142 по описа за 2021г., която е разпределена на Втори специализиран заседателен състав.

След конституиране на министъра на вътрешните работи като страна по преписката, Комисията го е уведомила за образуваното производство и му е дала възможност да изрази становище по жалбата. В представеното такова, се оспорва жалбата, като се сочи, че с изменението на наредбата се цели отстраняване на различието в заплащанията за една и съща работа между лицата, чиито заплати са опхпределени съгласно §76 от ПЗР на ЗИДЗМВР и останалите лица, работещи по трудово правоотношение.

Видно от документите по преписката, преди издаване на процесното решение и преди проведените открити заседания, е изготвен доклад-заключение от определения докладчик по преписка №142/2021г.

Представени са протоколи от проведени заседания на КЗД от 05.04.2022г. и 07.06.2022г., Комисията е разяснила на страните възможността за постигане на споразумение. Съгласие за това не е постигнато. Поради това се е пристъпило към изясняване на фактите посредством събиране на писмени доказателства.

По преписката е установено, че с §70, ал.1, т.2 и 3 от ЗИДЗМВР, ДВ бр.81 /2016г., считано от датата на влизане в сила на този закон се преобразуват в трудови правоотношения служебните правоотношения на държавните служители в МВР, за които се прилага § 86 от Закона за изменение и допълнение на Закона за Министерството на вътрешните работи (ДВ, бр. 14 от 2015 г.) и които към датата на влизане в сила на този закон заемат длъжности за държавни служители: в Медицинския институт на Министерството на вътрешните работи /т.2/ и със средно

образование /т.3/. Съгласно § 76 от ЗИД на ЗМВР, при сключване на трудовите договори на лицата по § 70 се определя основно месечно възнаграждение така, че същото, намалено с дължимия данък и задължителните осигурителни вноски за сметка на осигуреното лице, да не е по-ниско от получаваното към датата на влизане в сила на този закон възнаграждение, определено по реда на Закона за Министерството на вътрешните работи и включващо заплата за длъжност, допълнително възнаграждение за прослужено време и за научна степен и левовата равностойност на храната по чл. 181, ал. 1.

С оглед спазване на горното изискване за лицата по р.VII – Специалисти със средно образование, с първоначалната редакция наредбата, е предвиден максимален размер на трудово възнаграждение- 1105лв. за младши специалисти и 1185лв. за старши специалисти, който значително /в пъти надвишава/ максималния размер на трудово възнаграждение на останалите специалисти със средно образование, най-високият от които е 583лв.

Преди процесното изменение на наредбата, максималния размер на трудовото възнаграждение на лицата по § 70 - Приложни специалисти със спомагателни функции и средно образование (за служители, чиито правоотношения се преобразуват съгласно § 70, ал. 1, т. 3 и 4 от ЗИДЗМВР (ДВ, бр. 81 от 2016 г.) и за държавни служители със средно образование, чиито правоотношения се преобразуват съгласно § 70, ал. 1, т. 2 от ЗИДЗМВР (ДВ, бр. 81 от 2016 г.) е 1221 за старши специалист и 1138лв. за старши специалист, като то продължава да надвишава максималното възнаграждение на Специалисти със средно образование и професионална квалификация– 861лв.

С процесното изменение на Наредбата максималния размер на възнаграждението на лицата по р.VII е съответно 1 258лв. и 1172лв., като най-високото такова за специалисти със средно образование и професионална квалификация /изключение на технически сътрудник към кабинет на министър/ е 990лв. С това изменение на наредбата, трудовото възнаграждение на лицата, работещи по трудово правоотношение се увеличава с 15%, с изключение на тези по р.VII, за които се увеличава само с 3 %.

При така констатираното, с оспорената в настоящото производство Решение №29/19.01.2023г. по преписка №142/2021г. на Втори специализиран заседателен състав на Комисията за защита от дискриминация се установява на основание чл.65, т.5 от ЗЗДискр, че с обнародването в ДВ бр.107/2020г., в сила от 01.01.2021г. изменение на Наредба №8121з-919 от 13.07.2017г. за размера на основните месечни възнаграждения на държавните служители по чл. 142, ал. 1, т. 1 и ал. 3 от Закона за Министерството на вътрешните работи и размера на началните и максималните заплати за длъжност на лицата, работещи по трудово правоотношение, с което е допуснато различно увеличаване на възнагражденията на служителите, работещи по трудово правоотношение, е извършено нарушение на забраната за дискриминация по чл.4,ал.2 във вр. с чл.4, ал.1 и на чл.14, ал.1 и ал.2 от ЗЗДискр; като е препоръчано на основание чл.47, т.8 от ЗЗДискр. на министъра на вътрешните работи да предприеме мерки по чл.10 и чл.11 от ЗЗДискр. за необходими за спазване на равенството в третирането и да не допуска бъдещи нарушения на чл.4, ал.2 от ЗЗДискр. и чл.6 от ЗЗДискр..

Решението е съобщено на 26.01.2023г. на министъра на вътрешните работи, като жалбата срещу него ите срещу него е подадена на 01.02.2023г.

При така установеното от фактическа страна, съдът намира следното:

Жалбата е допустима, като подадена в 14-дневния срок по чл.68, ал.1 ЗЗДискр., от активно процесуално легитимирано лице, срещу административен акт, който подлежи на съдебен контрол за законосъобразност. По съществуто ѝ, съдът взе предвид следното:

Решение №29/19.01.23г. е постановено от компетентен орган, в рамките на предоставените му правомощия, съгласно чл.47 ЗЗДискр., в съответствие с чл.48, ал.3 във вр. с чл.54 ЗЗДискр. Решаващият състав на КЗД е определен с Разпореждане на председателя. На основание чл.11, ал.3 от Правилата за производство пред КЗД членовете на заседателния състав са определили с доклад до председателя докладчик и председател на състава. Съгласно чл. 64, ал. 1 от ЗЗДискр, решенията се вземат с обикновено мнозинство от членовете на заседателния състав и се подписват от него, което изискване в настоящия казус е изпълнено, като е налице едно особено мнение на член от състава по смисъла на чл. 64, ал. 2 от ЗЗДискр. Актът е в предписаната от закона форма.

При извършената служебна проверка, съдът приема, че производството пред КЗД е развито законосъобразно съгласно нормите на ЗЗДискр. Спазена е разпоредбата на чл.54 ЗЗДискр., съгласно която след образуването на производство председателят на комисията разпределя преписката на състав, който определя между членовете си докладчик. Докладчикът е започнал процедура по проучване, съгласно изискването на чл.55 ЗЗДискр., в която е събрал писмени доказателства, необходими за пълното и всестранно изясняване на обстоятелствата. При осъществяване на своите правомощия комисията е съблюдала задълженията си по чл.56 ЗЗДискр. След приключване на проучването на страните е дадена възможност да се запознаят със събраните по преписката материали и да вземат становище. Докладчикът е изготвил заключение, като е представил преписката на председателя на състава, който е насрочил заседание. Страните са редовно уведомени за проведените заседания, на които са взели участие. Заседанията са били открити съобразно изискването на чл.61 ЗЗДискр. Направен е опит за помирение на страните, като не е постигнато споразумение. След изясняване на фактите председателят на състава е дал на страните възможност за становище. Решението е взето с единодушие, постановено е от компетентен орган във валидна писмена форма; подписано е от състав на КЗД.

Предвид гореизложеното, АССГ в настоящия състав приема, че оспорваното решение е валиден административен акт, постановен от компетентен орган, във изискуемата писмена форма с реквизити по чл.65 и чл.66 ЗЗДискр. При извършена проверка за издаване на оспорваното решение с оглед обосноваост и при спазване на разпоредбите на материалния закон, съдът приема следното:

С императивната разпоредба на чл. 4, ал. 1 ЗЗДискр. е забранена всяка пряка или непряка дискриминация, основана на подробно изброени признаци. По смисъла на ал. 2 на същата норма пряка дискриминация е всяко по-неблагоприятно третиране на лице на основата на признаците по ал. 1, отколкото се третира, било е третирано или би било третирано друго лице при сравними сходни обстоятелства. Защитата при упражняване правото на труд е изрично установена в Глава Втора, Раздел I, чл.12 – чл.28 ЗЗДискр. Съгласно нормата на чл.14, ал.1 от ЗЗДискр., работодателят осигурява равно възнаграждение за еднакъв или равностоен труд; като ал.2 предвижда, че алинея 1 се прилага за всички възнаграждения, плащани пряко или непряко, в брой или в натура, независимо от срока на трудовия договор и продължителността на

работното време.

В случая съдът приема, че процесното изменение на Наредбата, според което лицата § 70, ал. 1, т. 2 от ЗИДЗМВР получават по-малък процент увеличение на трудовото си възнаграждение от това, което получават останалите работещи по трудово правоотношение, се цели отстраняване на създаденото с разпоредбата на §70 от ЗИДЗМВР положение, при което за една и съща работа, лицата изпълнявали я към 2017г. по служебно правоотношение, получават по-високо възнаграждение от останалите работещи към настоящия момент по трудово правоотношение. Предвид това съдът приема, че обнародваното в ДВ бр.107/2020г., в сила от 01.01.2021г. изменение на Наредба №8121з-919 от 13.07.2017 г. е обективно оправдано с оглед на законова цел по чл.14, ал.1 ЗЗДискр работодателят да осигурява равно възнаграждение за еднакъв или равностоен труд; като нормативното изменение като средство за постигане на целта е подходящо и необходимо.

Предвид гореизложеното и като приема, че КЗД неправилно е приложила материалния закон, съдът намира, че решението на КЗД, в оспорената му част, като незаконосъобразно следва да бъде отменено.

Жалбата в частта ѝ, касаеща волеизявенията на Комисията по чл. 47, т. 6 от ЗЗДискр., с окаято на жалбоподателя са дадени припърки, съдът намира за недопустима. В тази си част решението на КЗД няма белезите на годеи за обжалване административен акт. Волеизявлението в тази част макар и формирано от административен орган, няма характер на властническо волеизявление. То има препоръчителен, а не правнообвързващ характер - с него не се засяга неблагоприятно правната сфера на оспорващия, тъй като евентуалното изпълнение на препоръката зависи единствено от неговата преценка, а несъобразяването с нея, за разлика от задължителните предписания, не е скрепено със санкция. Поради това решението, в тази част няма белезите на годеи за обжалване административен акт по смисъла на чл. 21 от АПК и не подлежи на съдебен контрол за законосъобразност (в този смисъл са и Решение № 820/26.01.2015 г. на ВАС по адм.д. № 3498/2014 г.; Решение № 8146/13.06.2014 г. на ВАС по адм.д. № 16837/2013 г.). Предвид изложеното жалбата на СОС в тази част срещу решението на КЗД следва да бъде оставена без разглеждане на основание чл. 159, т. 1 от АПК, а образуваното въз основа на нея съдебно производство следва да бъде прекратено.

От всичко гореизложено, съдът обосновава правния си извод за незаконосъобразност на оспорваното решение на КЗД и основателност на подадената жалба в една част; съответно за недопустимостта ѝ-в друга.

Водим от горното, и на основание чл. 172, ал.2 и чл.159, т.1 от АПК, Административен съд – София-град, II отделение, 31-ви състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Решение №29/19.01.2023г. по преписка №142/2021г. на Втори специализиран заседателен състав на Комисията за защита от дискриминация, в ЧАССТТТА му, с която се установява на основание чл.65, т.5 от ЗЗДискр, че с обнародваното в ДВ бр.107/2020г., в сила от 01.01.2021г. изменение на Наредба №8121з-919 от 13.07.2017 г. за размера на основните месечни възнаграждения на държавните служители по чл. 142, ал. 1, т. 1 и ал. 3 от Закона за Министерството на вътрешните работи и размера на началните и максималните заплати за длъжност на

лицата, работещи по трудово правоотношение, с което като е допуснато увеличаване на възнагражденията на служителите, работещи по трудово правоотношение, с различен процент, е извършено нарушение на забраната за дискриминация по чл.4,ал.2 във вр. с чл.4, ал.1 и на чл.14, ал.1 и ал.2 от ЗЗДискр.

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ жалба от министъра на вътрешните работи срещу Решение №29/19.01.2023г. по преписка №142/2021г. на Втори специализиран заседателен състав на Комисията за защита от дискриминация., в ЧАСТТА му, с която са дадени препоръки на основание чл.47, т.8 от ЗЗДискр. на министъра на вътрешните работи да предприеме мерки по чл.10 и чл.11 от ЗЗДискр., необходими за спазване на равенството в третирането, и да не допуска бъдещи нарушения на чл.4, ал.2 от ЗЗДискр. и чл.6 от ЗЗДискр; И ПРЕКРАТЯВА производството по делото в тази част.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховен административен съд на РБ в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: